

מירים שמידט

מרים ז"ל נולדה ברוסיה ובגיל צעיר עברה לאורוגאי.
עלתה ארצה בשנות ה-60 המוקדמות ובשנת 68 התחתנה
עם זליו ונולדו להם 4 בנים: מאיר, מיכה, זוהר וטל.
נפטרה ממחלה קשה ב-כ"ב בהדר ב' 1995

מכתב קצר למרים

למרים אי שם בגן העדן שלום!

אני כותב לך מילים אלה לאחר שנכנסת למקום שאני מאמין
שהוא ראוי לאנשים כמוך. והוא גן העדן! לא עברה שעה במשך
השנה הזאת שהייתי ער ולא חשבת עליך והלואי ויכולתי
לחלום עליך כל שעה משנתי!

מרים יקרה, השארת לנו למשפחה ולקיבוץ רק זכרונות טובים.
היית לסמל של אדם שכל רצונו היה לאהוב ולעזור לזולת.
לא היה איש שלא התאהב בך מיד ולא היה מי שלא
כאב את העלמותך בטרם עת.

מרים, החיים ממשיכים להתנהל כפי שהיית רוצה. בניך גדלים
והם התגברו ועומדים יפה בהמשך החיים!
כל אחד מהם מזכיר לי חלק ממך וזו הירושה הכי טובה שהשארתי לי.
מרים, היית גאוותה של המשפחה ושל הקיבוץ.
אין סוף נשיקת מכולנו. אני מנשק אותך בשם כל מי שאהב אותך. ורק
היו כאלה!

אזכור אותך תמיד
מבעלך זליו,

נ..ב. ב-10/3/96 היה יום הולדתך ה-50 ושרק יהיה לך טוב איפה שאת.

טל כותב:

אני איבדתי את אמא שלי כשהייתי בן 11 אבל הזיכרונות הם חזקים גם בגיל כזה. כשהייתי בגיל 3 אמא שלי ז"ל חלתה
במחלת הסרטן ובמשך שמונה שנים נאבקה בקור רוח עד אשר לבסוף היא נכנעה. בכל ילדותי זכורים לי תמונות
ורגעים לא כל כך נעימים כמו ביקור בבתי חולים או הגעה הביתה כדי לראות את אמא מחוברת למכונת חמצן.

אבל זו לא היתה מירים האמיתית. גם ברגעים הכי קשים אמא לא הפסיקה להיות אמא ולא ויתרה לרגע על
עבודה ועל גידול הילדים. אני זוכר את הביקורים במזכירות הקיבוץ במשרד שלה שתמיד היה מלא בחיוכים.
אף אחד בקיבוץ לא יכל להתווכח איתה או לריב איתה כי הטוב לב שלה ניצח את הכל.

החריצות שלה הביאה אותה לא מעט פעמים ללכת לעבודה (לפעמים בקלנועית) גם בימים שהומלץ לה לא
לעשות זאת והיא מצידה לא רצתה להפסיד ימי עבודה, לא לתת למחלה להכניע אותה.

בבית הריחות של הבישולים לא פסקו לרגע. העוגות שלה זה היה משהו מיוחד. אני זוכר שתמיד היא פחדה
שאני אשמין אבל מצד שני היא לא הפסיקה לבשל ולאפות אז המשימה שלה שאני אהיה רזה לא הצליחה כל כך.

אני זוכר שהייתי בכיתה א' אחי הגדולים מאיר ומיכה התגייסו ליחידות קרביות וכמה שהיא דאגה להם. היו
תקופות ארוכות שהם היו בלבנון והיא לא הפסיקה לדאוג וגם לא הפסיקה לדאוג שלא יראו שהיא דואגת.

שבוע לפני שהיא נפטרה אישפזו אותה בבית החולים. אני ראיתי אותה אז בפעם האחרונה וכמו תמיד היא שמרה על חיוך, עם כמה שקשה, עם כל הכאבים היא שמרה על חיוך והתעניינה מה קורה בבית ספר ומה קורה בקיבוץ.

ככל שהשנים עברו הכאב לא נעלם. קשה לגדול בלי אמא. אבל ככל שהשנים עוברות ואני שומע סיפורים מהמשפחה ומחברים אני מבין איזו אמא הייתה לי. מיוחדת במינה.

יהי זכרך ברוך.